

Jan Werich
Líná pohádka

Bylo jednou jedno království.

Bylo pouze jednou, protože takové království se nedá dvakrát opakovat.

Král měl několik synů, ale nevěděl přesně kolik, protože byl líný se zeptat královny, pokud byla naživu, teď byl líný je počítat, a cizích lidí se ptát nechtěl.

Mnohdy, když nebyl líný přemýšlet, se zamyslel. Vzápětí však zapomněl, kvůli čemu začal přemýšlet, a než by se namáhal si vzpomenout, dumal o něčem jiném, než původně chtěl.

Několikrát začal přemýšlet o tom, který z jeho synů by měl být po něm králem, ale vždycky, z vrozené lenosti, se mu myšlenky smekly k něčemu snadnějšímu, nebo z té námahy usnul. Jednou však přece došel k rozhodnutí, které naštěstí zapomněl zapomenout. Usnesl se sám v sobě, že králem bude ten z jeho synů, který je ze všech nejlínější.

Přikázal svolat všechny své syny, a aby nezapomněl, na kdy je dal svolat, nařídil, aby přišli hned teď. A všichni!

Přišli tři tuční mladíci. Král je vyzval, aby se posadili. Chvilku mlčky čekal, když však už žádný další tučný mladík nepřicházel, pravil:

«Jste tu všichni, mí milí synové?»

«Ano,» odpověděli mladíci.

Z toho král nabyl jistoty, že má tři syny, a jeho sebevědomí náležitě stoupl. Nic nesnižuje mužovo sebevědomí tolik jako nejistota co do počtu vlastních dětí.

«Mám vás všechny tři stejně rád,» pravil se slzou v oku. Nerozplakal se se však usedavě, protože usedavě plakat dá námahu.

Potom vysvětlil chlapcům, že království bez tradic je horší než třeba republika s tradicemi, a právě proto že odkáže království a trůn jen tomu z nich, který jest nejvíce tradičně líný.

«Nejstarší z vás necht' promluví,» zakončil.

Chlapci se dívali jeden na druhého, čekajíce, kdo z nich začne.

«To ani nevíte, kdo z vás je nejstarší?» ptá se král.

«Dyť vono to dá práci si to pamatovat, tatí,» řekl nejtučnější z nich.

To znělo slíbně. Ukázal tedy král na jednoho ze svých synů: «Tak začni třeba ty... jak se jmenuješ... no, to je jedno. Mluv!»

«Tatí,» začal mladík, «já jsem velice líný. Já jsem tak líný, že spím s otevřenýma očima. Zavírat na noc klapky a ráno je zase otevírat, usnej, to je zbytečná dřina.»

Král seděl a koukal do dálky. Když za hodinu nic neřekl, začal druhý syn o své lenosti:

«Tůdle sem si sed u krbu...» pomalu ze sebe soukal, «...a chytly mi škorně a vod nich nohavice. Tak sem to nechal bejt, esli shořím celej. Neshořel. Vono to na lejtkách zhaslo.»

Král se díval do dálky.

Za hodinu třetí králevic začal mluvit. Mluvil tak líně, že mu bylo sotva rozumět.

«Já bych, tento... che... che... jako třeba jsem pod šibenicí, ne? Že jo? A, heled'... ted' mě jako tahaj nahoru za... jak se to jmenuje... mám na tom hlavu... víš za co, vid'? ... a ted' mi někdo dá do ruky kudlu nebo nůž, ne?... abych se... tento... odříz. To by se divili... jo! Krk se to jmenuje... kde jsem přestal?»

«Že by se divili,» pravil nejtučnější mladík.

«...by se divili, jak bych se nechal oběsit! Cha! Přece, tatí, zvednout ruku až semhle takhle nad to... nad krk... fuj, to musí bejt námaha...»

Král seděl a hleděl do dálky.

Když ani za tři hodiny se neprojevil, chlapci se začali ptát, který z nich tedy bude králem.

«Tak řekni, tatí, kterej z nás je nejlínější? Kdo dostane trůn?»

Král se přestal dívat do dálky a pravil: «Já byl líný vás poslouchat a ted' jsem líný se ptát, o čem tu byla řeč,» a zůstal králem ještě dlouhá léta, protože byl líný umřít.